

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: M.W.**, nar. X, J. 214, zastoupené JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, Cheb, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupeného Mgr. Drahomírou Kouteckou, advokátkou se sídlem nám. Míru 336, Litvínov, za účasti **osob zúčastněných na řízení: 1) NORD BOHEMIA GOLF s.r.o.**, IČ 25049445, se sídlem Janov 223, zastoupené JUDr. Janem Brodcem, LL.M. Ph.D., advokátem se sídlem Balbínova 5, Praha, **2) KREDIT DĚČÍN, a.s.**, IČ 25014838, se sídlem Masarykovo nám. 3/3, Děčín, a **3) České Radiokomunikace a.s.**, IČ 24738/75, se sídlem Skokanská 2117/1, Praha 6 – Břevnov, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2010, č.j. 365/UPS/2010-6, ev.č. 185960/2010/KÚÚK/Doč,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2010, č.j. 365/UPS/2010-6, ev.č. 185960/2010/KÚÚK/Doč, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavebního úřadu, ze dne 31.5.2010, č.j. OSU/57420/2010/Hm, kterým byla na základě žádosti společnosti Nord Bohemia Golf s.r.o. povolena stavba „Ubytovací kapacita se zařízením pro sport a relaxaci na pozemcích p. č. 362, 427/14, 354/2, 367, 374/3, 906, 427/1,

910/16 k.ú. Janov u Hřenska“, tak, že výrok byl doplněn o podmínky č. 12, 13 a 14 následujícího znění:

12. Humózní a podorníční vrstva půdy bude v potřebném úseku odtěžena a uložena tak, aby nedošlo k jejímu znehodnocení. Veškerá skrývka bude zpětně použita při ozelenění areálu. Složení travních směsí bude respektovat druhové zastoupení travin v bezprostředním okolí a bude konzultováno se Správou CHKO Labské Pískovce.

13. Negativní vlivy výstavby v okolí staveniště, tj. hluk a emise ze stavebních strojů a nákladních automobilů, musí být eliminovány optimalizací pracovních postupů a operací při výstavbě. Dále bude zajištěna účinná technika pro očistu komunikací a při zvýšené prašnosti také skrápění otevřené plochy staveniště.

14. Využívané přístupové cesty k zařízení staveniště musí být průjezdné pro další uživatele po celou dobu výstavby.

Žalobkyně v žalobě namítla, že dle jejího názoru žalobou napadené rozhodnutí trpí věcnými vadami spočívajícími v nesprávném právním posouzení splnění podmínek pro vydání stavebního povolení a současně trpí vadou spočívající v tom, že se žalovaný nedostatečně v rozhodnutí vypořádal s námitkami uvedenými žalobkyní v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Žalobkyně zejména namítla, že stavba je v územním rozhodnutí a projektové dokumentaci vymezena jinak než ve stavebním povolení. Poukázala na skutečnost, že ve stavbě SO 01 měly v I. NP být mimo jiné technické místnosti, masáže, posilovna a solárium a dle stavebního povolení se tam mají nacházet aerobní stroje, kryosauna a masážní stroje. Ve II. NP uvedené stavby se měly nacházet masážní vany, parní sauna, relaxační prostor, sociální zázemí a technické místnosti a dle stavebního povolení tam mají být umístěny masážní vany, parní sauna, relaxační prostor, ochlazovací bazének. Ve stavbě SO 02 v II. NP měl být půdní prostor a ve stavebním povolení není uvedeno nic. Dále dle územního řízení a projektové dokumentace měly být postaveny čtyři bungalovy V1 obsahující dva čtyřlůžkové apartmány, pět bungalovů V2 obsahující osmilůžkové apartmány a jeden bungalov obsahující čtyřlůžkový apartmán pro osoby s omezenou schopností pohybu a orientace. Dle stavebního povolení však má být postaveno osm bungalovů V1 obsahujících jeden čtyřlůžkový a jeden dvoulůžkový apartmán a dva bungalovy V2 obsahující jeden čtyřlůžkový apartmán a jeden dvoulůžkový apartmán. Žalobkyně trvá na tom, že návrh projednaný v územním řízení musí být shodný s návrhem projednaným ve stavebním řízení. Dle žalobkyně nárůst počtu bazénů, vířivek a apartmánů má vliv na samotné rozměry stavby a na hygienické normy, na zaústění vod do místní ČOV, na navýšení hluku a tedy i na samotnou žalobkyni.

Dále žalobkyně namítla, že při zamítnutí jejích námitek týkajících se imisí, ani při vydání závazných stanovisek, na které úřady odkazují, nebylo provedeno měření. Tento postup je dle jejího názoru v rozporu se závěry obsaženými v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22.10.2001, sp.zn. 22 Cdo 2929/99. Současně poukázala na skutečnost, že výsadba stromů, které měly být protihlukovým opatřením, již v žalobou napadeném rozhodnutí dle žalovaného nemá zajistit nepřekročení hlukových limitů. K imisím pachu se dle žalobkyně žalovaný vyjádřil nedostatečně, když pouze konstatoval, že nádoby na komunální odpad budou situované na pozemku stavebníka. K námitce týkající imise pachu rovněž žalovaný uvedl, že se nejedná o parametr, který by posuzoval stavební zákon. Dále žalobkyně namítla narušení pohody bydlení, neboť nárůst dopravy, hluchost, prach z projíždějících aut v oblasti,

kteřá je vyhlášena léčivým vzduchem těžko mohou zajistit zdravé a vhodné prostředí pro všechny.

Dále žalobkyně uplatnila námitku, že se obává imisí v podobě podmáčení půdy na svém pozemku. K této námitce připojila argumentaci zcela totožnou, jakou již použila ve své žalobě proti rozhodnutí o umístění stavby. Uvedla, že geologický a hydrogeologický posudek zaměřený na utrácení dešťových vod do horninového prostředí zpracovaný RNDr. Petrem Slámou byl zpracovaný na základě údajů v knize „Hydrogeologická syntéza české křídové pánve“. Uvedený posudek dle žalobkyně tedy nebyl vyhotoven na základě faktického geologického průzkumu, ale výhradně na základě podkladů uvedených v citované literatuře. Žalobkyně trvá na tom, že oproti závěrům obsaženým v uvedeném posudku, kde je konstatováno, že rostlý pískovec se nachází ve vrstvě 4 m, se ve skutečnosti rostlý pískovec v dané lokalitě nachází již ve hloubce 40-50 cm. Žalobkyně dále konstatovala, že se žalovaný s námitkou podmáčení půdy nevypořádal ani s ohledem na změnu skladby porostů a změnu různorodosti živočichů.

Dále žalobkyně namítla, že příjezdová cesta neodpovídá požadavkům příslušné normy. Konstatovala, že žalovaný se nevypořádal se stanoviskem Policie ČR č.j. ORDC 18963-1/č.j.-2008-07, ve kterém policie souhlasila s připojením na místní komunikaci, ale upozornila na šířkové a směrové uspořádání místní komunikace nevyhovující pro další nárůst dopravy v uvedené lokalitě. Žalobkyně uvedla, že pokud komunikace je nevyhovující pro další nárůst „osobní“ dopravy, je zcela důvodná námitka žalobkyně, že je komunikace nevhodná pro průjezd nákladních automobilů a těžké stavební techniky. S touto její námitkou uplatněnou již v rámci odvolacího řízení se žalovaný dle názoru žalobkyně nevypořádal.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

K námitce týkající se souladu povolené stavby s obsahem územního rozhodnutí žalovaný poukázal na skutečnost, že dle § 111 odst. 1 písm. a) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), stavební úřad ve stavebním řízení posuzuje, zda je projektová dokumentace zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. K posouzení vzájemného souladu obou návrhů a vyhodnocení, zda je či není nutné vydat rozhodnutí o změně územního rozhodnutí, je příslušný stavební úřad. Stavební úřad dospěl po posouzení návrhu k závěru, že v daném případě se nejedná o takovou změnu, která by vyžadovala změnu územního rozhodnutí. Odlišnosti jsou pouze drobné, a to v dispozičním uspořádání interiéru objektu. Žalovaný rovněž trvá na tom, že nedošlo k navýšení počtu apartmánů. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že počet, rozměry i umístění bungalovů jsou shodné. Ke změně došlo pouze v označení. Apartmány pro osoby s omezenou schopností pohybu jsou označeny ve stavebním povolení jako V1 namísto V3.

K námitce týkající se imisí žalovaný uvedl následující. Především zdůraznil, že vyhláška č. 137/1998 Sb., k níž se vztahuje judikát, na který poukazovala žalobkyně, již byla zrušena a byla nahrazena vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Dle § 10 této nové vyhlášky o technických požadavcích na stavby, která stanovuje všeobecné požadavky na ochranu zdraví, zdravých životních podmínek a životního prostředí, které musí posuzovaná stavba splňovat, posuzovaná stavba musí být navržena a provedena tak, aby neohrožovala životní prostředí nad limity obsažené v jiných právních předpisech. Žalovaný

trvá na tom, že předmětná stavba splňuje všechny požadavky uvedené v § 10 odst. 1 písm. a) až j) vyhlášky č. 268/2009 Sb. ve vztahu ke zvýšené hladině hluku žalovaný uvádí, že žalobkyně zvýšenou hladinu hluku bez opodstatněných argumentů předjímá. Žalovaný na tomto místě uvedl, že hluk způsobený hosty v případech, kdy nastane zvýšená hladina hluku způsobená jejich projevy, řeší dle nařízení vlády č. 148/2006 Sb. příslušné orgány ochrany veřejného zdraví a nikoli stavební úřady. Dále zdůraznil, že pro eliminaci případné imise hluku hlasových projevů hostů byl již v územním řízení zpracován a předložen návrh protihlukového opatření formou výsadby dřevin mezi bungalovy a nemovitostí žalobkyně. Dále žalovaný zdůraznil, že v rámci stavebního řízení stavební úřad posuzuje vlastnosti stavby, tedy vlastnosti vyplývající ze stavebnětechnického řešení stavby a mající původ ve stavbě. V tomto směru stavební úřad konstatoval, že stavba vyhovuje požadavkům § 14 odst. 1 i odst. 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Krajská hygienická stanice jako orgán ochrany veřejného zdraví rovněž posoudila stavbu z hlediska ochrany proti hluku a vibracím v rozsahu daném § 14 vyhlášky č. 268/2009 Sb. a vydala v tomto směru souhlasné závazné stanovisko. Tímto závazným stanoviskem deklarovala, že se stavebnětechnickým řešením stavby souhlasí.

K imisím zápachu žalovaný uvedl, že žalobkyně opět tyto imise bezdůvodně předjímá na základě svého subjektivního pocitu. Dále uvedl, že zápach od komunálního odpadu není parametrem, který by posuzoval stavební zákon, jeho prováděcí vyhlášky či jiný právní předpis. Každá nemovitost musí být vybavena nádobami na komunální odpad. V daném případě budou nádoby na komunální odpad umístěny na ploše navazující na parkoviště pro rekreanty. Mezi těmito nádobami a nemovitostí žalobkyně jsou umístěny ubytovací bungalovy a rovněž pás dřevin sloužící jako bariéra. Pro úplnost podotkl žalovaný, že na pozemku v bezprostřední blízkosti nemovitosti žalobkyně a pozemku, kde má být umístěna stavba, jsou hospodářská stavení včetně hnojiště a kompostu, což jistě způsobuje jistý zápach, jak je na vesnici běžné.

K otázce rušení pohody bydlení žalovaný uvedl, že stavební úřad může toto kritérium hodnotit pouze z toho hlediska, zda stavba splňuje limity stanovené právními předpisy na úseku stavebního práva. V tomto směru byly veškeré skutečnosti řádně prošetřeny a stavební úřad neshledal důvod, pro který by měl žádost o stavební povolení zamítnout.

K námitce týkající se nedostatečného řešení zasakování dešťových vod žalovaný konstatoval, že tato námitka byla předmětem přezkumu již v rámci předchozí žaloby žalobkyně ve věci předmětné stavby proti rozhodnutí v územním řízení. Na základě výsledku soudního řízení nechal stavebník zpracovat doplňující geologický a hydrogeologický posudek. Tímto posudkem byla potvrzena správnost navrženého způsobu utrácení dešťových vod.

K námitce týkající se dopadu výstavby na současné místní komunikace žalovaný uvedl, že tuto námitku považuje nejen za neopodstatněnou, ale rovněž za námitku netýkající se možného přímého dotčení práv žalobkyně. Ve stavebním řízení stavební úřad posuzuje proveditelnost stavby. Místní komunikace jsou ve vlastnictví obce Janov, která byla v předmětném stavebním i předcházejícím územním řízení účastníkem a která ve vztahu ke komunikacím neuplatnila požadavek na vyvolané podmiňující investice týkající se úpravy konstrukční skladby silničního profilu místních komunikací. Dále žalovaný konstatoval, že navrhovaný záměr má rozšířit služby pro návštěvníky stávajícího golfového klubu. Příliv nových návštěvníků mířících pouze do relaxačního centra (posuzovaná stavba) nebude vzhledem k odlehlosti obce dle žalovaného nijak dramatický a je očekáváno spíše využití členy golfového klubu a místními obyvateli. Dále žalovaný zdůraznil, že příjezdová

komunikace vedoucí podél nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně nebude pro dopravu materiálu a stavební technologie pro výstavbu technologicky náročnější části předmětné stavby (objekt pro sport a relaxaci) vůbec využívána. Pro výstavbu objektu bungalovů je využití komunikace vedoucí podél nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně možné, avšak není nutné.

Společnost NORD BOHEMIA GOLF s.r.o. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení 1“) jako osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k věci uvedla následující.

K námitce týkající se změn ve stavební dokumentaci uvedla, že došlo pouze k upřesnění využití a pojmenování zařízení, čímž v žádném případě nedošlo ke změně účelu ani využití dotčených místností, neboť se stále jedná o prostředky a technologie určené k relaxaci. K umístění ochlazovacího bazénku ve II. NP stavby konstatovala, že je pravidlem, že u každé sauny bývá umístěna ochlazovací lázeň, bazén nebo sprcha a že výpočet množství odpadních vod byl již v rámci územního řízení proveden se zřetelem na tento ochlazovací bazén. V žádném případě tedy nedojde k navýšení odpadních vod ani k rozporu s hygienickými normami či požadavky, což potvrzuje i souhlasné stanovisko Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 4.3.2010, č.j. KHSUL 43935/2009/1654. Dále konstatovala, že nedošlo v žádném případě k navýšení počtu bungalovů a v případě počtu lůžek dokonce došlo ke snížení jejich počtu oproti územnímu řízení. Zachování počtu bungalovů spolu se snížením počtu lůžek nemůže mít negativní vliv na množství odpadních vod ani na zvýšení hluku, jak uvádí žalobkyně.

K odkazu na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22.10.2001, sp.zn. 22 Cdo 2929/99, konstatovala, že tento judikát vychází z již zrušené vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení 1 je na místě, aby rozhodnutí stavebního úřadu bylo v souladu s novou platnou vyhláškou.

K námitce týkající se porušení norem ve vztahu k příjezdové cestě osoba zúčastněná na řízení 1 uvedla, že z námítky není patrné, jaké normy jsou dle žalobkyně porušeny. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení 1 se žalovaný s námitkou žalobkyně v žalobou napadeném rozhodnutí zcela vyčerpávajícím způsobem vypořádal. Poukázala na to, že obec Janov i dopravní inspektorát v dané věci předložily kladná stanoviska. Zdůraznila dále, že ona jako stavebník se zavázala, že komunikaci před zahájením stavebních prací zaměří, její stav zaprotokoluje, po celou dobu výstavby ji bude udržovat v provozuschopném stavu a po dokončení výstavby ji uvede do původního stavu. Rovněž zdůraznila, že komunikace vedoucí podél nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně bude používána pouze pro realizaci technologicky méně náročné stavby, při níž nebude využívána těžká mechanizace. Trvá na tom, že využití komunikace nezasáhne do práv žalobkyně, a proto tato není oprávněna namítat nevhodnost použití této komunikace pro stavební práce.

K námitce týkající se hydrogeologického posudku zaměřeného na utrácení dešťových vod do horninového prostředí osoba zúčastněná na řízení 1 uvedla, že aby došlo ke konečnému vyřešení sporu okolo otázky utrácení dešťových vod, nechala provést žalobkyní požadovaný hydrogeologický průzkum přímo v místě plánovaného umístění zasakovacích nádrží. Tento průzkum byl proveden firmou Pavel Vobořil - HPM ve spolupráci s RNDr. P.S. Průzkum byl proveden v lednu až únoru 2011. Výsledek průzkumu přímo v místech určených projektem pro vsakovací objekty potvrdil předchozí posudek. Ze závěru nového posudku jednoznačně vyplývá, že vsakováním dešťových vod nejsou ohroženy jiné zdroje podzemní či

povrchové vody, nejsou ohroženy stávající ekosystémy závislé na podzemní vodě a že případné ovlivnění staveb pozemků či jiných zařízení je vyloučen.

Společnost KREDIT DĚČÍN, a.s. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení 2“) a společnost České Radiotelekomunikace a.s. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení 3“) se k dané věci nijak písemně nevyjádřily.

Při jednání konaném dne 30.7.2014 soud provedl rekapitulaci obsahu žalovaným předloženého správního spisu. Vedle toho soud přikročil na návrh žalovaného k provedení důkazu listinou podle § 52 odst. 1 ve spojení s § 77 odst. 1 a 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a to geologickým a hydrogeologickým posudkem v lokalitě Janov u Hřenska zaměřeným na utrácení dešťových vod do horninového prostředí vyhotoveným firmou Pavel Vobořil – HPM, zpracovaným RNDr. P.S. a P.V. z roku 2011. Dále soud provedl důkaz čtyřmi fotografiemi zachycujícími výkop prováděný žalobkyní dle jejího sdělení na parcele číslo 361 v k.ú. Janov u Hřenska.

Při jednání soudu konaném dne 30.7.2014 právní zástupce žalobkyně přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. V reakci na soudem poskytnutý referát ze správního spisu právní zástupce žalobkyně uvedl, že ze správního spisu vyplynulo, že se žalovaný nikterak nevypořádal se stížností Občanského sdružení Vzdušné Lázně – Janov ohledně vyloučení z účastenství tohoto občanského sdružení v rámci předmětného stavebního řízení. K tomu právní zástupce žalobkyně podotkl, že fakt, že tato skutečnost byla uplatněna v řádné lhůtě pro uplatnění žalobních námitek, dovozuje z článku čtyři předmětné žaloby. Uvedl, že soud by měl k této námitce procesního rázu přihlížet, když Občanské sdružení Vzdušné Lázně – Janov bylo nepřipustně vyloučeno z účastenství v rámci územního řízení, a proto je nutno tuto vadu náležitě zohlednit i v předmětném soudním řízení, které pojednává o stavebním řízení. Má za to, že toto nepřipustné vyloučení z účastenství způsobuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

V reakci na provedené dokazování čtením posudku vyhotoveného v roce 2011 firmou Pavel Vobořil – HPM, zpracovaným RNDr. P.S. a P.V. s názvem „Geologický a hydrogeologický posudek zaměřený na utrácení dešťových vod do horninového prostředí a informace o základových poměrech“ právní zástupce žalobkyně uvedl, že vůči předmětnému posudku vznáší zásadní výhrady. Předně v posudku není uvedeno, kdo vrty prováděl a zda při vrtech byl i přítomen samotný zpracovatel posudku. Navíc v posudku se uvádí, že z provedených vrtů lze odvodit podélný profil podloží v dané lokalitě. Právní zástupce žalobkyně má ovšem za to, že pouhé odvození ještě nedokládá skutečný podélný profil. Samotné odvození je něco jiného než zjištění. Tomu ostatně odpovídá i výsledek výkopu provedeného žalobkyní na svém bezprostředně mezujícím pozemku parcelní číslo 361 v k.ú. Janov u Hřenska, kdy byla zjištěna v hloubce cca jednoho metru silná vrstva jílu. Na podporu tohoto tvrzení soudu předložil k založení do spisu čtyři fotografie zachycující vlastní výkopové práce žalobkyně. K těmto fotografiím pak dodal, že se jedná o stejné fotografie, jaké již žalobkyně předkládala soudu v rámci řízení o žalobě vztahující se k územnímu řízení, kterou soud vedl pod sp. zn. 15 Ca 170/2009. Současně navrhl, aby soud těmito fotografiemi provedl dokazování. Dále uvedl, že v posudku není uvedeno, na jakých místech byly vrty provedeny, přičemž žalobkyně je přesvědčena, že vrty byly provedeny v jiných místech než

tam, kde jsou plánovány vsakovací studně, s tím, že tyto vrty měly být provedeny na těsné hranici, kde by měly být umístěny vsakovací studně. Navíc dle přesvědčení žalobkyně dotyčné vrty nebyly prováděny do hloubky zamýšlených vsakovacích studní. Dále uvedl, že z posudku není zřejmé, co se myslí slabou jílovou vrstvou z hlediska schopnosti propouštět vodu. Dále zdůraznil, že posudek je nepoužitelný pro svoji neprůkaznost a navíc měl být předložen již v územním řízení či v původní fázi stavebního řízení, aby žalobkyně měla možnost se s ním seznámit a vypořádat se s ním již v této fázi správního řízení. Předložení tohoto posudku v řízení před soudem je irelevantní, když by měl být ještě vyslechnut vyhotovitel posudku a dotyčný posudek by měl být ještě náležitě doplněn o skutečnosti, na které je ze strany žalobkyně poukazováno.

Dále právní zástupce žalobkyně uvedl, že v předmětné věci zcela absentuje základ daného řízení, když po vydání zrušujícího rozsudku sp. zn. 15 Ca 170/2009 ve vztahu k územnímu rozhodnutí nebylo vydáno nové územní rozhodnutí, nýbrž ze strany žalovaného bylo přikročeno rovnou k vydání předmětného stavebního povolení. Dále právní zástupce žalobkyně zdůraznil, že laický výkop provedený žalobkyní má náležitou vypovídající hodnotu, když je z něj oproti posudku zřejmé, kdo výkop prováděl. Dále podotkl, že postup zvolený při provádění sond S1 a S2 nemohl přinést kvalifikované závěry pro daný posudek, když v tomto posudku zcela chybí fotografická dokumentace o každé dosažené vrstvě podloží při prováděných sondách.

Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že dle jeho názoru se žalovaný v písemném vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí řádně vypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami. Dále uvedl, že má za to, že námitka ohledně vyloučení z účastenství Občanského sdružení Vzdušné Lázně – Janov byla uplatněna po lhůtě k formulaci žalobních námitek, a proto by soud k ní s ohledem na koncentrační zásadu ovládající předmětné soudní řízení neměl vůbec přihlížet. Konstatoval rovněž, že by k uvedené námitce nemělo být dále přihlíženo, neboť zdejší soud již pravomocně projednal žalobu ve vztahu k územnímu řízení, a to rozsudkem ze dne 15.12.2010, sp. zn. 15 Ca 170/2009, kdy se zabýval námitkami procesního rázu. Poukázal na to, že tato námitka byla vznesena nepřipustně duplicitně v předmětném soudním řízení.

V reakci na provedené dokazování čtením posudku vyhotoveného v roce 2011 firmou Pavel Vobořil – HPM, vyhotoveným RNDr. P.S. a P.V. s názvem „Geologický a hydrogeologický posudek zaměřený na utrácení dešťových vod do horninového prostředí a informace o základových poměrech“ právní zástupce žalovaného uvedl, že s výhradami vůči dotyčnému posudku ze strany žalobkyně v žádném případě nesouhlasí. Tento posudek byl nesporně součástí vyjádření žalovaného k návrhu na přiznání odkladného účinku k žalobě, přičemž v soudním spise je založen již od 28.2.2011, a proto žalobkyně měla dostatečný časový prostor se s ním seznámit a případně na něj reagovat. Dále nesouhlasil s tím, jak právní zástupce žalobkyně relativizoval závěry tohoto posudku, a to pokud se jedná o jeho výhrady k pojmu „odvození“ a k pojmu „zjištění“, když má za to, že právní zástupce žalobkyně nepřipustně a účelově vytrhává z kontextu pasáže z popisné popř. analytické části posudku. Trval na tom, že závěry posudku jsou jednoznačné a nejsou v žádném případě relativní. Laický výkop provedený žalobkyní nelze porovnávat s odborným posudkem. Dále zdůraznil, že provedené vrty, o nichž hovoří posudek, čili sondy S1 a S2, byly provedeny při hraniční čáře inkriminovaného pozemku parcelní číslo 362 a v žádném případě tedy ve středu tohoto pozemku či účelově jinde. Dále vyjádřil přesvědčení, že hloubka vrtů byla dostatečná

k učinění odborného závěru o vsakovosti vod v dané lokalitě. Trvá na tom, že žalovaný dodržel všechny pokyny uložené mu soudem ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 15 Ca 170/2009. Závěrem podotkl, že žalobkyně neopodstatněně namítá, že v daném řízení chybí podstata věci pro soudní zrušení územního rozhodnutí, když na tuto situaci výslovně pamatuje stavební zákon, přičemž v daném případě stavební povolení nabylo právní moci před zrušením územního rozhodnutí, přičemž dle stavebního zákona se za tohoto procesního stavu již nevydává nové další územní rozhodnutí. S tímto procesním stavem, tedy, že ve věci již nebude vydáváno nové další územní rozhodnutí, jak stanovuje stavební zákon, přitom byla žalobkyně ze strany žalovaného náležitě srozuměna. Ze strany žalovaného se tak nejednalo o žádnou zvůli, nýbrž o prostou realizaci stavebního zákona. Dále odmítl polemiku k předmětnému posudku ve vztahu k laickému výkopu provedenému žalobkyní, když je přesvědčen, že žalobkyni nic nebránilo v tom, aby v mezidobí před uskutečněním předmětného jednání soudu se pokusila tento posudek vyvrátit vlastním odborným posudkem. Trval na tom, že dotýčný posudek byl náležitě odborně zpracován a lze z něj vycházet, přičemž v posudku je výslovně uvedeno, kdo zpracovával daný posudek včetně zpracování jeho podkladu. Uvedl, že má proto za to, že konkrétními zpracovateli tohoto posudku včetně podkladu jsou RNDr. P.S. a P.V.

V reakci na provedené dokazování čtyřmi fotografiemi zachycujícími výkop prováděný žalobkyní dle jejího sdělení na parcele číslo 361 v k.ú. Janov u Hřenska právní zástupce žalovaného uvedl, že z jednotlivých fotografií jednoznačně vyplývá, že výkopové práce prováděné žalobkyní byly prováděny v části pozemku, který se nachází v bezprostřední blízkosti asfaltové silnice, z čehož dovozuje, že výkopové práce byly prováděny v úplně jiné části pozemku nežli pozemku přiléhajícího k inkriminovanému pozemku parcelní číslo 362. Navíc trval na tom, že výkopové práce prováděné žalobkyní mají toliko laický charakter.

Právní zástupce osoby zúčastněné na řízení 1 uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a měla by být zamítnuta. Jednatel osoby zúčastněné na řízení 1 uvedl, že pro daný případ je podstatný fakt, že nebylo v žádném případě nutné již při projektování předmětné stavby vypracovávat příslušný odborný posudek z hlediska vsakovosti vod v dané lokalitě, když projektanti běžně mohou vycházet při projektování z dostupných geologických map podloží. Uvedl, že v daném případě projektovou dokumentaci zpracovala celá řada odborníků pod vedením Ing. Arch. Z. a Ing. M. s řadou autorizovaných osob. Dotýčný posudek byl vypracováván toliko v reakci na výhrady ze strany žalobkyně, která se dosud uchýlila jen k odborně nepodložené protiargumentaci.

Jednání soudu konané dne 30.7.2014 bylo následně odročeno za účelem výslechu RNDr. P.S. a P.V. jako zpracovatelů předmětného posudku zaměřeného na utrácení dešťových vod do horninového prostředí.

Při jednání soudu konaném dne 1.10.2014 RNDr. P.S. ve své svědecké výpovědi uvedl, že v rámci zpracování tohoto posudku byla provedena sondáž přímo v dané lokalitě. Sondy byly vybagrovány v zimě 2011, a to v lednu či únoru daného roku, s tím, že v dané lokalitě byl sníh. Sondáží byl osobně přítomen, přičemž popis této sondáže je zachycen v dotýčném posudku včetně tehdy pořízených fotografií. Sondáž byla činěna za účelem zkoumání vsakovacích poměrů vod v dané lokalitě. Při sondáži bylo zjištěno, že v hloubce cca 3 až 3,5 m se nachází pevnější skalní podloží ze zvětralého pískovce. V rámci sondáže byly provedeny dvě sondy, a to ve spádu terénu západní části daného pozemku, přičemž obě sondy

měly obdobný profil. V rámci sondáže nebyla zjištěna jílová vrstva, nýbrž tzv. prachovitá vrstva sprašových zemin, obsahující i písčitou příměs a v nějakém procentu i jílovou příměs. Tato prachovitá vrstva sprašových zemin byla 1m mocná, k čemuž dodal, že se nejedná o ideální propustnou zeminu. Proto byla činěna hlubší sondáž až ke zmíněné pískovcové vrstvě, která má již výrazně lepší vsakovací schopnosti, neboť má významnou a velmi dobrou propustnost prosakování vod. Dále svědek uvedl, že dokumentace sondáže byla zachycena jednak slovním popisem a také pořizováním fotografií v průběhu sondáže. Dále podotkl, že s ohledem na dané geologické a hydrogeologické poměry v lokalitě bylo navrženo buď zřízení tzv. vsakovacích studní nebo zřízení tzv. vsakovacích zářezů s hloubkou cca 3m s tím, že svědek za vhodnější řešení považuje zřízení vsakovacích zářezů, které mají plošně širší záběr pro vsakování vody.

K dotazu právního zástupce žalobkyně, zda sondáž byla prováděna bagrováním či strojním hloubením, svědek uvedl, že byla prováděna bagrováním, což považuje za strojní hloubení, a proto tento pojem byl užít v dotyčném posudku, čemuž pak odpovídá i pořízená fotodokumentace ze sondáže zachycující bagr.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, kdo prováděl vlastní bagrování, uvedl, že neví, jelikož bagrovací firmu zařizoval kolega V. Pro něho tento údaj nebyl a není důležitý. Důležité pro něho bylo řídit vlastní bagrování. Tento údaj proto nebyl uveden ani v dotyčném posudku, přičemž se v praxi tento údaj do odborných posudků neuvádí.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, kdo a kdy prováděl geologickou dokumentaci a zda existuje projekt geologických prací a proč v posudku není uvedeno měřítko u geologických profilů, uvedl, že při vlastní sondáži osobně činil zápisky pro geologickou dokumentaci s tím, že tomuto pořizování zápisků byl zároveň přítomen i kolega V., jenž se aktivně podílel na geologickém průzkumu v dané lokalitě a který posléze tyto zápisky zpracoval do odborného posudku. Dále uvedl, že v daném případě nebylo nutné zpracovávat tzv. projekt geologických prací. K tomu se přistupuje jen v případě rozsáhlejších projektů, což nebyl daný případ. Dále svědek připustil, že v odborném posudku u geologických profilů není uváděno měřítko, když to nebylo nutné, jelikož u těchto geologických profilů jsou uvedeny již konkrétní centimetry mocnosti jednotlivých vrstev podloží, což považuje za dostatečně přehlednou metodu zpracování.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, proč jsou sondy v odborném posudku popsány dohromady a nikoliv jednotlivě, uvedl, že tomu tak není, neboť sondy jsou popsány jednotlivě a posléze také i souhrnně, a to jako slovní formou, tak i grafickou.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, proč nebyla provedena tzv. vsakovací zkouška a jak byl zjišťován tzv. koeficient filtrace, uvedl, že to zjevně nebylo nutné, když v dané lokalitě bylo zjištěno velmi dobré vsakovací podloží díky písčité vrstvě. Ke koeficientu filtrace uvedl, že se jedná o tabulkový údaj stanovený pro jednotlivé druhy zemin. S ohledem na zjištěné zeminy byl určen koeficient filtrace v rozmezí 10^{-3} až 10^{-4} m/sec. V daném případě tedy nebyla provedena laboratorní zkouška propustnosti, když to nebylo nutné.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, jestli bez laboratorních metod lze provést tzv. vsakovací zkoušku, dále proč nebyl proveden výpočet bilance vsakovosti vody v dané lokalitě a zda bylo zjišťováno, jaké množství vody se bude vsakovat z průměrné srážky na daném pozemku, uvedl, že bez laboratorní metody lze provést vsakovací zkoušku, pokud by na pozemek byla dopravena cisterna vody, popřípadě jiný zdroj vody. Opakovaně k tomu podotkl, že vsakovací zkouška nebyla nutná s ohledem na zjištěné podloží, na čemž se jednomyslně shodli s kolegou V. Dále uvedl, že výpočet bilance vsakovosti vody v dané

lokalitě nebyl v posudku proveden, neboť to nebylo jeho předmětem a bylo to úkolem pro projektanta vlastního projektu, taktéž zjišťování ohledně množství vody při průměrné srážce, která by se měla vsakovat, nebylo předmětem odborného posudku, když to je otázka pro projektanta. V této souvislosti zdůraznil, že dotýčný posudek byl zpracován toliko jako podklad pro projektanta.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, na základě čeho se domnívá, že nedojde k ovlivnění zamýšlenou stavbou okolních staveb, uvedl, že tuto skutečnost dovozuje ze zjištěného podloží, když byly zjištěny písčité křídové sedimenty obrovské mocnosti s velmi dobrou vsakovací mocností. Tento závěr bylo možno bezpečně učinit i bez vsakovací zkoušky.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, zda byl kompetentní do odborného posudku uvést i vyjádření ohledně tzv. základových podmínek, uvedl, že se jednalo pouze o doporučující orientační vyjádření učiněné na základě zjištěných výsledků vsakovosti vody v dané lokalitě. K tomu podotkl, že základové podmínky jsou věcí inženýrského geologa.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, zda na daném pozemku byla zjištěna aktivní vsakovací zóna, uvedl, že byla zjištěna. Dále dodal, že přesná konstrukce vsakovacích objektů je věcí opět projektanta, a proto se jí dotýčný posudek nezabývá.

K dotazu právního zástupce žalovaného, zda si svědek stojí za správností předmětného odborného posudku zpracovaného firmou Pavel Vobořil – HPM, uvedl, že ano.

Při tomtéž jednání soudu svědek P.V. ve své výpovědi uvedl, že předmětné sondáži byl přítomen, přičemž to bylo v roce 2011 asi v měsících říjen či listopad, neboť na pozemku již byl poprašek sněhu. Konstatoval, že je absolventem střední geologické průmyslové školy, přičemž v oboru pracuje již 21 let.

K dotazu právního zástupce žalobkyně, kdo prováděl sondáž, o níž pojednává posudek, uvedl, že byla sjednána firma z Libouchce či Děčína, ale přesně si to již nepamatuje. Jednalo se o firmu, s níž běžně spolupracuje, neboť má menší bagříky schopné bagrovat do hloubky cca 3m. V této souvislosti zdůraznil, že v daném případě se nejednalo o vrty, nýbrž o sondáž činěnou strojním způsobem, a to pomocí bagru, jak vyplývá i z fotodokumentace obsažené v posudku.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, proč nebyla prováděna tzv. vsakovací zkouška, uvedl, že vůbec nebylo nutné ji provádět s ohledem na zjištěné poznatky díky sondáži, kdy byl znám koeficient transmisivity, dále koeficient filtrace, dále koeficient vsaku, zrnitosti zjištěného pískovce a stupně jeho rozvětrání. K tomu doplnil, že oblast Janova u Hřenska je náležitě geologicky prozkoumaná vrty, sondami či zkouškami, přičemž bylo zjištěno, že struktura podloží je neměnná a monotónní, když stratigraficky pískovec nemůže vypadat jinak. O skutečnosti, že není nutno provádět tzv. vsakovací zkoušku jej a RNDr. S., který byl rovněž osobně přítomen při sondáži a podílel se na zpracování posudku, bezpečně ujistil tabulkový popis zjištěného podloží a zjištěná struktura zeminy. K tomu doplnil, že v dané lokalitě, a to ve dvoře vedlejšího objektu cca 50 m od prováděné sondáže byla činěna praktická zkouška vsakovosti a vedle toho ve vzdálenosti cca 35 m od prováděné sondáže byla činěna sondáž, dále ve vzdálenosti cca 10 m od prováděné sondáže byl prováděn i hloubkový vrt o hloubce cca 110 m. Tyto průzkumy přinesly naprosto shodné výsledky ohledně struktury podloží. Tato zjištění, která byla získána v rámci jiných posudků, nebyla uváděna v dotýčném posudku, když to nebylo nutné, pro vlastní zjištění ze sondáže, které se promítlo do závěru posudku. Konkrétní technické parametry vsakovacích objektů či parametry

zamýšlené stavby, byly již věci samotného projektanta, a proto se jimi posudek nezabýval. Koeficient vsaku podloží byl zjištěn na základě prozkoumání počvy obou sond, kterou osobně prováděl s RNDr. Slámou.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, zda byla v daném případě prováděna geologická dokumentace, uvedl, že byla činěna pomocí vzorkování pro následný popis v dokumentaci. Jednalo se tak o odběr vzorků pro popis, které byly následně po jejich popisu skartovány, což v praxi znamená, že byly vráceny na místo sondáže, když se sonda zahrnovala. Samostatná externí, listinná, geologická dokumentace činěna nebyla, když v daném případě je nedílnou součástí dotyčného posudku. Tento postup odpovídá všeobecné praxi existující při drobných průzkumech.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, zda má licenci na geologické práce, uvedl, že nikoliv, když tuto licenci nepotřebuje na provádění vrtů do 30 m, jinak by se jednalo o práce prováděné hornickým způsobem. K tomu doplnil, že je geologem, a proto případně poskytuje součinnost při pracích prováděných hornickým způsobem, kde nefiguruje jako řešitel.

K dalšímu dotazu právního zástupce žalobkyně, zda se svědek podílel na zpracování pasáže základových podmínek obsažené v odborném posudku, uvedl, že ano, když ji zpracovával s RNDr. S., který je hydrogeologem a sanačním geologem.

K dotazu právního zástupce žalovaného, zda si svědek stojí za správností dotyčného posudku, uvedl, že samozřejmě ano.

V reakci na provedené svědecké výpovědi právní zástupce žalobkyně uvedl, že svědecké výpovědi RNDr. S. a P.V. prokázaly, že posudek vyhotovený firmou Pavel Vobořil – HPM v roce 2011 je pro posouzení v dané věci naprosto nedostatečný. RNDr. S. nebyl oprávněn poskytnout v tomto posudku vyjádření o základových podmínkách v dané lokalitě, neboť není geolog. Taktéž P.V. neměl dostatečnou odbornou kvalifikaci ke zkoumání geologických podmínek. Dále uvedl, že má za to, že v daném případě při zpracování dotyčného posudku byly nepřipustně brány v potaz údaje z minulých zkoumání geologických poměrů v dané lokalitě, přičemž tento údaj nebyl náležitě v posudku rozebrán, a navíc toto minulé zkoumání bylo činěno ve větší vzdálenosti od prováděné sondáže v předmětné věci, a proto z nich není možné vycházet.

V reakci na provedené svědecké výpovědi právní zástupce žalovaného uvedl, že je naprosto nepřipadné dodatečné zpochybňování kvalifikace RNDr. S. ze strany žalobkyně, když ta měla možnost tohoto svědka v tomto směru konfrontovat přímo při jeho svědeckém výslechu. Trvá na tom, že svědek RNDr. S. měl dostatečnou kvalifikaci pro poskytnutí daného posudku, jak vyplývá z rozhodnutí Ministerstva životního prostředí č. 1684/2003, které mu uděluje odbornou způsobilost v oboru hydrogeologie a sanační geologie. Dále uvedl, že svědek V. i RNDr. S. jednoznačně potvrdili, že v daném případě vsakovací zkouška nebyla třeba s ohledem na skutečnosti zjištěné ze sondáže.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí

dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

Primárně se soud zabýval otázkou včasnosti a přípustnosti námitky žalobkyně, že se žalovaný nikterak nevypořádal se stížností Občanského sdružení Vzdušné Lázně – Janov ohledně vyloučení z účastenství tohoto občanského sdružení v rámci předmětného stavebního řízení. Při jednání soudu právní zástupce žalobkyně uvedl, že dle jeho názoru je tato žalobní námitka obsažena v článku čtvrtém předmětné žaloby. V tomto článku žaloby je však obsažena pouze námitka týkající se příjezdové cesty. V závěru, je pak uvedeno: „*Tyto připomínky žalobkyně uplatnila v rámci řízení o odvolání, ale odvolací orgán se s nimi nevypořádal.*“ Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že námitka týkající se účastenství Občanského sdružení Vzdušné Lázně – Janov v předmětném článku žaloby není obsažena. Tato námitka není obsažena ani v jiné části podané žaloby. Tato námitka byla prvně uplatněna až v rámci jednání soudu konaného dne 30.7.2014, tedy více než tři roky po podání žaloby. Uvedená námitka je tedy dle soudu vzhledem ke koncentrační zásadě zakotvené v ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s., kde je uvedeno, že rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby, evidentně opožděná.

Současně soud konstatuje, že žalobkyně nikterak neodůvodnila, jak se vyloučení předmětného občanského sdružení z účastenství v rámci stavebního řízení mohlo dotknout jejích veřejných subjektivních práv. Je nutno zdůraznit, že z ustanovení § 65 s.ř.s. jednoznačně vyplývá, že v rámci správního soudnictví se lze domáhat ochrany pouze v případě, že dojde správním rozhodnutím k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce. Žalobkyně v rámci správního soudnictví nemůže vystupovat na ochranu práv třetích osob.

Vzhledem k výše uvedenému se tedy předmětnou námitkou soud nezabýval.

K námitce žalobkyně, že vnitřní uspořádání stavby je dle stavební dokumentace předložené v rámci stavebního řízení odlišné od obsahu stavební dokumentace zpracované v rámci územního řízení uvádí soud následující. Ve vztahu k funkčnímu využití jednotlivých místností a jejich vybavení různým relaxačním zařízením soud konstatuje, že jde o pouhé drobné odchylky, kdy funkce předmětných místností zůstává zachována a stále se jedná o prostory k relaxaci a odpočinku a soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že se v žádném případě nejedná o změny, které by šlo vyhodnotit jako rozpor mezi územním a stavebním řízením z hlediska předmětu řízení. Podstatné je, že se nemění stavba z hledisek podstatných pro územní řízení o umístění stavby, tedy že umístění stavby, její tvar, půdorysná velikost a výška se nemění. Ve vztahu k bungalovům pak soud poukazuje na skutečnost, že jejich celkový počet v dokumentaci z územního i stavebního řízení je shodný. Jde o 10 bungalovů – územní řízení (4+5+1) oproti stavebnímu řízení (8+2). Opět je tedy nutno konstatovat, že velikost, umístění stavby, jejich výška ani tvar se nezměnily. Pouze se změnilo vnitřní uspořádání těchto bungalovů. Původně měla být celková kapacita uvedených bungalovů 76 lůžek (8x dvoulůžkový, 5x osmilůžkový a 1x čtyřlůžkový apartmán). Po změnách provedených ve vnitřním uspořádání bungalovů dle stavební dokumentace schválené v rámci stavebního řízení poklesl počet lůžek na celkový počet 60 lůžek (8x čtyřlůžkový, 8x dvoulůžkový, 2x čtyřlůžkový a 2x dvoulůžkový apartmán). Snížením celkového počtu lůžek

došlo ke snížení kapacity celého areálu a tato změna vychází vstříc zájmům žalobkyně. Touto změnou nemohlo dojít k zásahu do práv žalobkyně. Dle § 111 odst. 1 stavebního zákona posuzuje stavební úřad soulad projektové dokumentace s územně plánovací dokumentací. Dle názoru soudu stavební úřad posoudil zcela správně změny stavební dokumentace, na které poukazuje žalobkyně, v rámci kompetence, která mu je svěřena ustanovením § 111 odst. 1 stavebního zákona, jako změny, které nepožadují změnu územního rozhodnutí.

K argumentaci týkající se navýšení spotřeby vody a zatížení místní ČOV soud uvádí, že ze stavební dokumentace nevyplývá zásadní navýšení zařízení potřebujících ke svému provozu vodu oproti předpokladům zachyceným v územní dokumentaci. Naopak snížení kapacity celého zařízení má na spotřebu vody a zatížení ČOV zcela jistě kladný dopad.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že tato námitka žalobkyně je zcela nedůvodná.

K námitce žalobkyně, ve které namítá, že příjezdová komunikace neodpovídá požadavkům příslušné normy a že se žalovaný nevypořádal s upozorněním Policie ČR na skutečnost, že šířkové a směrové uspořádání místní komunikace je nevyhovující pro předpokládaný nárůst dopravy v uvedené lokalitě, soud uvádí následující.

Z podání žalobkyně v rámci správního řízení ani z obsahu podané správní žaloby není patrné, které normě předmětná komunikace nemá odpovídat. Dopravní inspektorát v Děčíně jako příslušný orgán Policie ČR vydal dle § 10 odst. 4 zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích a dle § 77 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích stanovisko, ve kterém vyslovil souhlas s připojením 10 bungalovů včetně parkoviště na místní komunikaci na p.p.č. 858/2 v k.ú. Janov u Hřenska tak, jak to vyplývá z projektové dokumentace. V tomto souhlasu dopravní inspektorát upozornil na šířkové a směrové uspořádání místní komunikace nevyhovující pro další předpokládaný nárůst dopravy. Obecní úřad v Janově pak jako příslušný silniční správní úřad ve věcech místních komunikací rozhodnutím č.j. 0168/2008 rozhodl, že povoluje společnosti NORD BOHEMIA GOLF s.r.o. připojení 10 bungalovů včetně parkoviště na místní komunikaci p.p.č. 858/2 v k.ú. Janov u Hřenska. V odůvodnění tohoto pravomocného rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že silniční správní úřad po posouzení obsahu žádosti, s ohledem na ochranu pozemní komunikace a bezpečnost silničního provozu, rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že otázkou bezpečnosti a kvality předmětné komunikace se v rámci samostatného rozhodovacího procesu zabýval příslušný silniční úřad a dospěl, že i přes upozornění policie je možné povolovanou stavbu připojit k předmětné komunikaci. Toto rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu bylo pro správní orgány v rámci stavebního řízení závazné. Proto v samotném stavebním řízení se již správní orgány nemusely výslovně vypořádávat s upozorněním obsaženém ve stanovisku dopravního inspektorátu.

K námitce žalobkyně, že se v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný nevypořádal s námitkou, že pokud je komunikace nevhodná pro další nárůst osobní dopravy, pak je nevhodná pro průjezd nákladních automobilů a těžké stavební techniky, soud konstatuje, že se žalovaný touto problematikou k námitce žalobkyně zabýval na straně 9 a 10 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že nedílnou součástí projektové dokumentace je rovněž plán organizace výstavby. Dle tohoto dokumentu bude pro dopravu materiálu na staveniště používána komunikace ze směru od Děčína přes Ludvíkovice a Arnoltice, nikoliv komunikace od Hřenska. Na staveniště objektu pro sport a relaxaci, který je technologicky náročnější, je snadné se dostat po komunikaci umístěné na st.p.č. 910/14 v k.ú. Janov

u Hřenska, vedoucí středem obce mimo lokalitu, ve které je umístěna nemovitost žalobkyně. Výslovně pak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že příjezdová komunikace vedoucí podél nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně nebude pro dopravu materiálu a stavební technologie pro výstavbu objektu pro sport a relaxaci vůbec používána. Pro realizaci objektů pro ubytování (bungalovy) bude předmětná komunikace používána, ovšem k realizaci stavby nebude používána těžká mechanizace a bude se jednat pouze o dovoz stavebního materiálu. Z hlediska samotného provozu dokončené stavby pak žalovaný konstatoval, že předmětné stavby mají sloužit stávajícím návštěvníkům golfového klubu a nepočítá se s podstatnějším nárůstem návštěvníků oproti stávajícímu stavu.

Skutečnost, že se žalovaný otázkou provozu na místních komunikacích zabýval, dokresluje i fakt, že body 13 a 14, o něž byla žalobou napadeným rozhodnutím doplněna výroková část stavebního povolení, se týkají právě provozu nákladních vozů a stavebních strojů na staveništi, údržby přístupových cest a jejich průjezdnosti.

S ohledem na výše uvedené shledal soud i tuto námitku žalobkyně jako nedůvodnou.

K námitce žalobkyně, že při vyhotovení závazných stanovisek ani při vypořádání jejích námitek nebylo v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího soudu provedeno měření imisí, uvádí soud následující. Předně je třeba zdůraznit, že judikát, na který žalobkyně poukazuje, se vztahuje k územnímu řízení o umístění stavby. V ustanovení § 114 stavebního zákona je mimo jiné uvedeno, že k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží. Námitky, že v důsledku umístění předmětné stavby na sousedním pozemku, bude žalobkyně obtěžována hlukem nad přípustnou míru, proto již v rámci stavebního řízení nemohly být správními orgány projednány, neboť tyto námitky měla žalobkyně uplatnit v rámci územního řízení (a to včetně protihlukových opatření formou výsadby dřevin). Vzhledem k tomu, že dané námitky nemohla žalobkyně uplatnit v rámci stavebního řízení, není možné je uplatnit ani v rámci přezkumného soudního řízení, jehož předmětem je přezkum stavebního řízení.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí i ve svém vyjádření k podané žalobě zcela správně zdůraznil, že v rámci stavebního řízení se posuzují vlastnosti stavby, tedy vlastnosti vyplývající ze stavebnětechnického řešení stavby a mající původ ve stavbě. V rámci stavebního řízení se tedy posuzuje, zda předmětná stavba splňuje technické požadavky na stavby. Žalovaný se touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že stavba splňuje ve vztahu k hluku požadavky jak kladené vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, tak i požadavky státní normy ČSN 73 0532 s názvem „Akustika. Ochrana proti hluku v budovách a související akustické vlastnosti stavebních výrobků“. Správní orgán dospěl k závěru, že předmětná stavba nebude ohrožovat zdraví, zaručí noční klid a je vyhovující pro prostředí s pobytem osob nebo zvířat, a to i na sousedních pozemcích.

K poukazu na rozpor v chápání výsadby dřevin jako protihlukového opatření soud konstatuje, že ve vztahu ke skutečností posuzovaným ve vztahu k hluku v rámci stavebního řízení (tedy při posuzování ochrany hluku v budovách a souvisejících akustických vlastností stavebních prvků) nemohou dřeviny plnit funkci protihlukového opatření. V tomto směru je nutno chápat vyjádření žalovaného na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí.

K imisi pachů z nádob na komunální odpad soud konstatuje, že touto námitkou se žalovaný zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 8. V rozhodnutí je výslovně konstatováno, že nádoby na komunální odpad budou umístěny na ploše navazující na

parkoviště pro ubytované rekreanty. Mezi těmito nádobami jako eventuelním zdrojem zápachu a nemovitostí žalobkyně budou umístěny samotné bungalovy a rovněž pás dřevin. V tomto směru se soud zcela ztotožnil se závěrem obsaženým v žalobou napadeném rozhodnutí, že vzhledem k umístění nádob na komunální odpad a jejich vzdálenosti od nemovitosti žalobkyně, předjímá žalobkyně problém imisí v podobě zápachu pouze na základě svého subjektivního pocitu a zcela neodůvodněně.

K námitce žalobkyně, že dojde k porušení její pohody bydlení v důsledku nárůstu dopravy, hlučnosti a prachu z projíždějících aut, uvádí soud následující. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že pokud žalobkyně touto námitkou chtěla poukázat na narušení pohody bydlení v důsledku samotné existence předmětné stavby na daném místě, pak se jedná o námitku, která jednoznačně měla být uplatněna v rámci územního řízení o umístění stavby, a nešlo ji vzhledem k již výše citovanému ustanovení § 114 stavebního zákona ve stavebním řízení vůbec projednávat. Tím pádem se danou námitkou v tomto rozsahu nemohl zabývat ani soud. Stavební úřad se mohl v rámci stavebního řízení zabývat otázkou narušení pohody bydlení pouze v rozsahu, ve kterém by k tomuto narušení mělo dojít v důsledku vlastností stavby a v souvislosti se stavebnětechnickým řešením stavby. Touto otázkou se správní orgány zabývaly a dospěly k závěru, že předmětná stavba plně vyhovuje právním předpisům a normám, které slouží na ochranu pohody bydlení včetně těch, které slouží k ochraně pohody bydlení sousedů. Neshledal tedy důvod, proč předmětnou stavbu nepovolit.

Soud dále podotýká, že v rámci stavebního povolení rovněž stavební úřad vymezil podmínky provádění stavby tak, aby omezení vyvolaná průběhem výstavby pro okolí byly co nejmenší.

S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že i výše uvedené námitky žalobkyně jsou zcela nedůvodné.

K námitce žalobkyně týkající se imisí v podobě podmáčené půdy soud uvádí následující. Žalobkyně namítala, že geologický a hydrogeologický posudek zaměřený na utrácení dešťových vod do horninového prostředí vyhotovený RNDr. P. S. pro potřeby územního řízení byl vyhotoven pouze na základě údajů převzatých z knihy Hydrogeologická syntéza české křídové pánve, Herčík a kol. z roku 1987 a nikoli na základě faktického geologického průzkumu provedeném v místě, kde mají být umístěny zasakovací jámy. Zcela totožnou námitku uplatnila žalobkyně i v rámci územního řízení a následně i v rámci soudního řízení, kterým se domáhala přezkumu odvolacího rozhodnutí v rámci územního řízení. Předmětná žaloba byla u zdejšího soudu vedena pod sp.zn. 15 Ca 170/2009. Rozsudkem ze dne 15.12.2010, č.j. 15 Ca 170/2009-71, zdejší soud rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 12.10.2009, č.j. 108/UPS/2009-15, ve výroku II. zrušil pro vady řízení a věc vrátil Krajskému úřadu Ústeckého kraje k dalšímu řízení. Soud totiž vyhodnotil výše uvedenou námitku žalobkyně jako důvodnou a dospěl k závěru, že skutkový stav, který žalovaný vzal za základ žalobou napadeného rozhodnutí, potřebuje zásadní doplnění. Z předmětného posudku totiž není skutečně patrné, zda údaje v posudku uvedené a týkající se geologického profilu podloží předmětné parcely vycházejí ze skutečnosti nebo všeobecných údajů převzatých ze shora zmiňovaného díla. Soud v daném rozsudku uvedl: „*Pokud správní orgán neakceptuje podané námitky či návrhy, musí zdůvodnit, proč tak neučinil. Jestliže žalobkyně po celou dobu správního řízení poukazovala na to, že geologický profil pozemků je jiný, než je uváděno v posudku a namítala, že podle jejího názoru nelze vyloučit navrhovaným stavebním řešením podmáčení pozemků v jejím vlastnictví, považuje soud za nedostatečné vypořádání se s touto*

námitkou jen odkazem na předmětný geologický a hydrologický posudek. Z něho totiž opravdu není patrné, zda při jeho zpracování bylo vycházeno jen z publikovaného díla, na které bylo odkázáno, či zda byl proveden a popř. jaký konkrétní průzkum. Žalobkyni tak nebylo odpovězeno na to, zda hrozí podmáčení jejích pozemků a zda navrhované stavební řešení bude dostatečné. V tomto směru bude třeba, aby žalovaný odvolací řízení doplnil např. výsledkem RNDr. P.S. za účelem vysvětlení či doplnění údajů v posudku tak, aby žalovaný mohl odpovědně posoudit důvodnost námitky žalobkyně.“ Rozsudek zdejšího soudu byl napaden kasační stížností ze strany Krajského úřadu Ústeckého kraje. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.4.2012, č.j. 2 As 47/2011-107, byla tato kasační stížnost zamítnuta.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci stavebního řízení dne 16.11.2010, tedy ještě před vydáním rozsudku zdejšího soudu ze dne 15.12.2010, č.j. 15 Ca 170/2009-71, kterým bylo částečně zrušeno územní rozhodnutí k předmětné stavbě. Vzhledem ke skutečnosti, že dle § 73 odst. 1 s.ř.s. samotné podání žaloby nemá odkladný účinek a rozhodnutím soudu nebyl žalobě proti rozhodnutí v územním řízení odkladný účinek přiznán, nepostupovaly správní orgány v rozporu se zákonem, pokud pokračovaly ve vedení navazujícího stavebního řízení týkajícího se předmětné stavby. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí ještě neexistovalo rozhodnutí soudu, kterým bylo následně částečně zrušeno územní rozhodnutí k předmětné stavbě pro vadu řízení. Dále je nutno poukázat na ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona, kde je uvedeno, že dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává. Z tohoto ustanovení vyplývá, že zákon předpokládá situace, kdy dojde ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, a z daného ustanovení rovněž jednoznačně vyplývá, že následné zrušení územního rozhodnutí již nemá žádný vliv na platnost vydaného stavebního povolení.

Přestože již bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí v rámci stavebního řízení, nechala po rozhodnutí soudu ve věci územního řízení osoba zúčastněná na řízení 1 jako stavebník vyhotovit nový geologický a hydrogeologický posudek zaměřený na utrácení dešťových vod do horninového prostředí a informace o základových poměrech. Tento nový posudek byl vyhotoven firmou Pavel Vobořil – HPM, zpracovaným RNDr. P.S. a P.V. v roce 2011. Vzhledem ke skutečnosti, že správní soud při přezkoumávání žalobou napadených rozhodnutí rozhoduje v plné jurisdikci a s přihlédnutím k tomu, že nový posudek mohl osvědčit skutečnost, zda správní orgány vycházely při vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze správných podkladů, přistoupil soud k provedení důkazu tímto novým geologickým a hydrogeologickým posudkem.

Z posudku vyplynulo, že v rámci průzkumu byly provedeny dvě strojově hloubené sondy o hloubce 3 – 3,3 m, které byly situovány v místě budoucího vsakování. Z provedených sond dle posudku lze dovodit podélný profil. Dle posudku je v podloží parcely k dispozici následující geologický profil: 0-0,4 m humózní hlína písčitá až prachovitá s organickou příměsí; 0,4-0,6 m jemná písčito-prachovitá hlína velmi slabě jílovitá příměs, zjištěné drobné opracované úlomky pískovce s úlomky pískovce do 1,0 cm; 0,6-1,2 m rezavě louhovaný hlinitý písek (prachovité vložky) výskyt úlomků pískovců velikosti 5-7 cm, úlomky jsou částečně opracované v množství cca 10-15 %; 1,2-2,1 m písek až štěrk, nestejněměrné zastoupení pevných pískovců do velikosti 10 cm od 15-30 %. Písek je střední zrnitosti s minimální příměsí jílových částic; 2,1-3,1 m štěrkopísek, zcela zvětralý pískovec, eluvium, dobře těžitelný, pevné částečně opracované úlomky pískovce. Úlomky jsou lámatelné v ruce, velikost od 5 -25 cm cca 30-40 %. V dosažené hloubce ještě není vyvinuta pravidelná kostra.

Dle závěrů tvůrců posudku zvětralý, ale kompaktnější pískovec lze očekávat v hloubce okolo 4 až 5 metrů. V posudku je pak výslovně uveden závěr, že utrácením přečištěné odpadní vody do horninového profilu nejsou ohroženy jiné zdroje podzemní či povrchové vody a vsakováním dešťových vod nejsou ohroženy stávající ekosystém závislé na podzemní vodě (vegetace). Dále je tam výslovně uvedeno, že případné ovlivnění staveb, pozemků a jiných zařízení je vyloučeno.

Předmětný druhý posudek, kterým byl proveden důkaz při jednání soudu, osvědčil, že předpoklady, ze kterých vycházely správní orgány v rámci stavebního řízení, byly správné a složení geologického profilu odpovídá profilu uvedenému v původním posudku, ze kterého správní orgány vycházely v rámci územního řízení a následně i stavebního řízení. Z tohoto druhého posudku vyplývá, stejně jako z posudku použitého v rámci územního řízení, že prvotní závěr správních orgánů, že utrácením dešťových vod pomocí vsakovacích studní nemůže způsobit podmáčení nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně, byl správný.

Ze svědeckých výpovědí vyhotovitelů posudku poskytnutých v řízení před soudem pak jednoznačně vyplynulo, že oba byli přítomni při hloubení předmětných sond. Rovněž z výpovědí vyplynulo, že skutečně došlo k faktickému provedení sond a sondy byly hloubeny v místech vyznačených na mapce v posudku, tedy u hranic s pozemkem žalobkyně. Soud konstatuje, že na základě provedeného dokazování má za to, že hloubení sond bagrem je strojové hloubení a dokumentace geologického profilu obou sond zachycená v předmětném posudku je zcela transparentní a dostačující pro daný účel posudku. Soud rovněž konstatuje, že nemá žádné pochybnosti ohledně odborné způsobilosti vyhotovitelů předmětného posudku ve vztahu k utrácení dešťové vody. Dle soudu vzhledem ke složení zjištěného podloží neubírá na věrohodnosti předmětného posudku skutečnost, že nebyla provedena vsakovací zkouška přímo v předmětných sondách. Zjištěná mocná vrstva písكوšterku a šterkopísku a následně i pískovce má dostatečnou absorpční kapacitu, aby nedošlo v důsledku utrácení dešťových vod k zvednutí hladiny spodní vody. Dle názoru soudu předmětný posudek je dostatečným podkladem pro závěr, že nebude zasaženo do práv žalobkyně v důsledku řešení zasakování dešťových vod a že nedojde k podmáčení pozemku žalobkyně ani pozemků, na kterých bude vystavěna povolená stavba.

K důkazu fotografiemi z výkopu prováděného žalobkyní na jejím pozemku soud podotýká, že tento důkaz je zcela v souladu se závěry výše uvedeného posudku. Žalobkyně uváděla, že v hloubce 40 cm začínala vrstva jílu. Dle posudku v hloubce 40 cm pod povrchem začínala vrstva prachovité hlíny o mocnosti 20 cm a následně v hloubce 60 cm pod povrchem začínala vrstva hlinitého písku o mocnosti 60 cm. Prachovitá hlína a hlinitý písek se může jevit laikovi jako jílovitá vrstva. Jak uvedl ve své výpovědi RNDr. P.S., uvedené vrstvy nemají ideální vsakovací vlastnosti, a proto byla sonda vedena dále, až bylo dosaženo pískovcové vrstvy, která má již výrazně lepší vsakovací schopnosti, neboť má významnou a velmi dobrou propustnost prosakování vod. Tomu odpovídají i objekty navržené ke vsakování dešťových vod navržené v posudku (vsakovací rýha a vsakovací studna), které jsou navrženy tak, aby byly vedeny hlouběji, byla překonána hůře prostupná vrstva a voda byla odvedena do vrstvy s vysokou vsakovací schopností.

Dle soudu by vzhledem k výše uvedenému bylo další dokazování navrhované právním zástupcem žalobkyně nadbytečné. Proto soud návrhy na další dokazování ohledně předmětného posudku v souladu s ustanovením § 52 s.ř.s. zamítl.

Na základě výše uvedených skutečností tedy dospěl soud k závěru, že ani ve výše uvedených námitkách žalobkyně nelze shledat důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nezákonnost.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaným žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. října 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Iva Tovarová